

ara !!

portantveu de la joventut d'esquerra ESTAT CATALA

barcelona, 24 d'abril del 1936

Barcelona-Sevilla

"l'express de la conllevància"

any I - núm. 11

redacció i administració: portaferrissa, 15 - telèfon 20151

preu, 20 cèntims

El Congrés de la Joventut d'esquerra Estat Catalá

Depuració-Organització-Orientació

En aquestes tres idees hi ha la concreció del que ha d'ésser el Congrés de la Joventut d'Esquerra "ESTAT CATALA". La Joventut d'Esquerra "ESTAT CATALA" coneix tota la importància d'aquest Congrés i és amb la plena responsabilitat del moment històric, que afrontarà els problemes fonamentals del present polític, social i econòmic de Catalunya.

La desorientació existent desapareixerà, car de les tasques del Congrés en sortirà una orientació definida i clara, tant en el concepte polític com en el social. Una sola disciplina, una unitat d'acció, una direcció controlada i democràtica.

La Joventut d'E. "ESTAT CATALA" enriquirà el seu contingut doctrinal. Els principis fonamentals d'Esquerra Republicana condensen el nostre pensament nacionalista. S'han oblidat aquells principis. Vol portar-se el Partit envers un viratge perillós, viratge catastròfic per al futur polític de Catalunya. Es parla de federalisme desconeixent l'abast teòric i pràctic d'aquest concepte. El federalisme de Pi i Margall es totalment antagònic amb els principis nacionalistes del Partit. Voier introduir el federalisme per oposició al nacionalisme definit per Prat de la Riba i posat en pràctica per l'honorable Macià, és crear un confusióisme al qual s'oposarà la Joventut d'E. "ESTAT CATALA".

Caldrà rectificar tot aquell contingut que va infondre Macià als principis del Partit per a donar-li aquest aspecte federal. Catalunya-Nació és un fet existent i proclamat en els principis bàsics del partit, però ara lluitem, prenent com a fita inicial l'Estatut, per tal d'aconseguir l'Estat Nacional de Catalunya, concreció terminant dels principis del Partit i en aquest aspecte no pot haver-hi interpretacions casuístiques, ni oportunitats balders. El sentiment d'un poble està per damunt de totes les conveniències personals. En tots els moments i en totes les ocasions és oportú proclamar l'esperit nacionalista de Catalunya, i en aquest moment més que mai. Només aquells que tenen de Catalunya i de la política una opinió utilitàriament personal poden témer el sentiment

nacionalista de Catalunya. Però aquests utilitaris són els que mai troben oportú el gest teòric d'un poble, i es sotmeten a totes les contingències de la política i cap d'aquestes contingències els són estranyes.

També cal definir-se socialment. Octubre no accentuà tan sols el problema nacionalista; el problema social s'ha incorporat profundament. La Joventut d'E. "ESTAT CATALA" fixarà en el pròxim Congrés la seva posició resp. dels problemes socials. La Joventut d'E. "ESTAT CATALA" vol tenir un contingut social que interpreti els desitjos de la classe treballadora en totes les seves aspiracions. Insistim per a que el Partit adopti unes doctrines socials avançades i que en aquest aspecte porti a cap una legislació obrera que defensi els obrers de totes les contingències. Maldarem perquè es dongui una solució a l'atur forçós, no com a mida transitòria, sinó definitiva. Aquesta solució no es pot donar amb la realització d'unes obres públiques, d'unes edificacions, cal anar més enllà. Cal transformar el sistema social actual, una nova classe puja amb aspiracions imperioses. La Joventut d'E. "ESTAT CATALA" composta en la seva totalitat per obrers estudiants i intel·lectuals, viu aquestes inquietuts. No pot bandejar-les. Té un doble objectiu a realitzar: la llibertat de Catalunya junt amb l'establiment d'una justícia social dins del marc de l'Estat Nacional de Catalunya.

Dins d'aquesta atmosfera d'una importància capital. La Joventut d'E. ESTAT CATALA encetarà els seus debats on, junt amb l'afirmació de l'Estat Nacional de Catalunya en un aspecte totalitari, proclamarà la necessitat d'unes realitzacions socials avançades on la lluita de classes deixi d'existir per la seva desaparició.

El Congrés de la Joventut d'Esquerra "ESTAT CATALA" iniciarà una nova vida més plena d'activitat i d'un sentit més constructiu per al futur polític de la nostra organització.

Per la llibertat de Catalunya i per la justícia social, tots al Congrés!

El Congrés de la Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA fixarà una disciplina, una unitat d'acció i una direcció controlada i democràtica.

Una doctrina constructiva, tant en l'aspecte nacionalista com en les aportacions de caràcter social, formarà el contingut dels acords de la Joventut d'E. ESTAT CATALA.

Per la llibertat de Catalunya, per la Justícia social, Joventut acudeix al Congrés!

Catalans, atenció!

A part d'altres falles imperdonables, l'Estatut aprovat per les Constituents en conté una d'essencial, l'abast i perill de la qual, que nosaltres sapiguem, no ha copsat ningú. Ens referim a la manca quasi absoluta de mitjans econòmics per tal de posar en marxa les poques llibertats assolides. La part financiera de l'Estatut és del tot insuficient. En el cas d'un optimisme màxim el total que pot percebre Catalunya vindria a satisfer només d'un 50 per 100 de les despeses que importaria la posta en pràctica de totes les facultats reconegudes per l'Estatut.

I bé; les coses així fan preveure el següent: l'home del carrer si veu que passen els dies i el nombre d'escoles no correspon al d'infants necessitats d'instrucció, si veu com alguns pobles de muntanya continuen sense mitjans de comunicació, si veu com l'atur forçós no és minvat ni resolt, etc.; qui ens assegura que no carregarà aquesta absència gairebé total d'avenç i progrés als homes i institucions que regeixen en l'actualitat els destins de la nostra pàtria? Qui ens garanteix que no compararà les millores i avenços d'altres temps amb les de l'actual Govern de la Generalitat?

Ah! Però, és que els homes que ocupen els llocs de Govern en tindran la culpa de tot això? No. Ells prou voldran satisfer. Àdhuc amb escreix, les necessitats més peremptòries de la Catalunya nova, d'aquesta Catalunya de la qual tots parlem, però que amb els ingressos consignats en l'Estatut és del tot impossible. Una Constitució no centralista, però si unitària, i un Estatut de Ca-

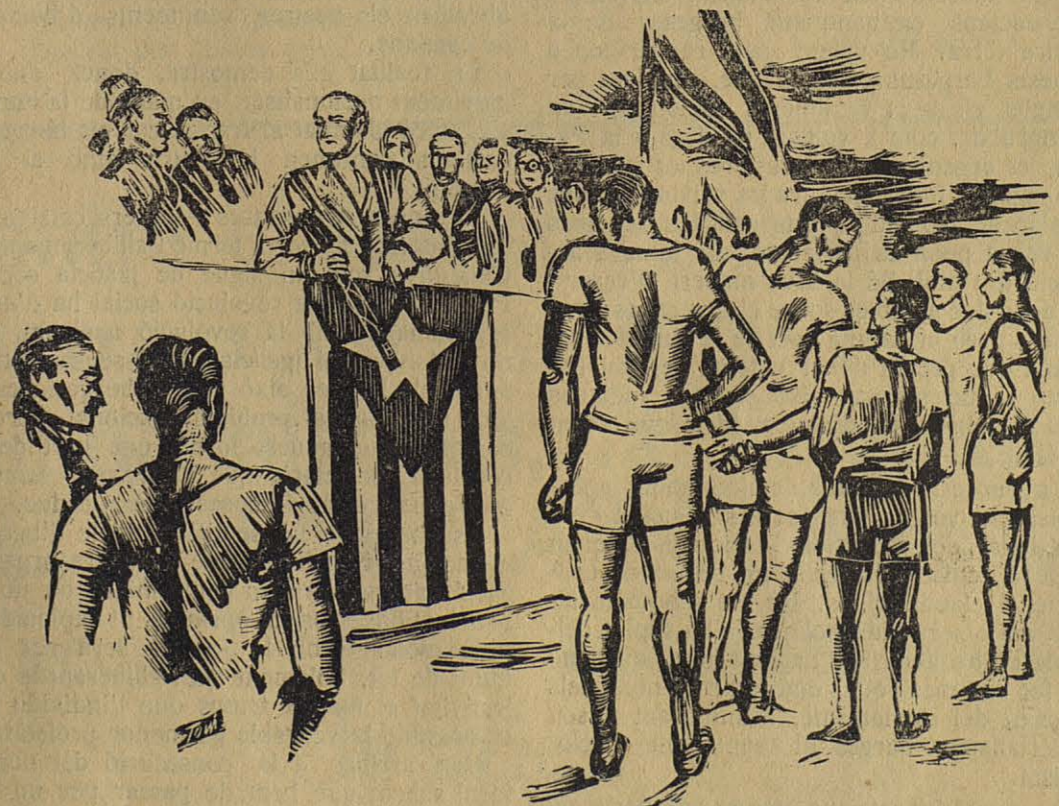
talunya que en matèria de finances és un escarni als catalans, s'oposaran a l'obra de Govern que en aquests moments urgeix a la nostra terra.

Es que algú ha pensat en l'enorme perill que això pot representar per al futur de Catalunya? El Govern de la Generalitat ha meditat l'enorme responsabilitat que de la consumació d'aquest perill pot recaure-li?

Amb els ulls fets al benestar de la Pàtria cal proclamar l'única solució que, al nostre juí, hi pot haver davant d'aquest greu perill que l'estat actual de les coses fa preveure. Sols amb la llibertat absoluta per a regir-nos com ens plagui podrem resoldre aquest i tots els altres obstacles que s'oposen al camí ascendent i progressiu de la nostra terra. Cal fer veure que l'hora de jutjar la tasca dels nostres governants no serà arribada fins que la independència Catalana sigui un fet. Continuar l'enganyifa actual, fer veure que ja ho tenim tot, a més d'antipatriòtic, seria del tot inútil. El poble a la llarga es girarà contra el Govern català en un moviment unànim i destructor, les conseqüències del qual serien, no per imprevisibles, menys desastroses.

A nosaltres, Joventut d'E. «ESTAT CATALA», ens correspon un lloc d'avancada en la tasca de fer veure al poble que l'assoliment d'una Catalunya progressiva, digna, forta i amarada d'un veritable esperit de justícia social té, avui dia, una única plasmació possible: la REPUBLICA CATALANA.

JULI RUIZ BARBEREIG

L'Alcalde: Retireu això o em retiro jo.

De la campanya electoral d'abril del 1931: **PENA DE MORT AL LLADRE!**

Posicions

La interpretació que es pugui donar a l'esperit que informa aquest comentari, ens plauria que fos d'ampla comprensió. Que s'hi vegés en ell, la posició desinteressada i patriòtica que l'inspira. És la nostra consciència democràtica que ens obliga a formular-lo, i per respecte a ella intentarem expressar-nos amb la major sinceritat possible. És aquesta mateixa consciència democràtica que ens emplaça a declarar el nostre fidel respecte a les posicions ideològiques d'altri, sempre i quant siguin sentides d'una manera indiscutible, circumstàncies que no concorren —al nostre albir— en els fets que ens han impulsat a escriure aquestes notes.

A conseqüència del moviment d'octubre del 1934, s'observa dintre la nostra organització i dintre d'Esquerra Republicana, un ambient de confusió i d'extraordinari, la qual cosa la considerem en principi absolutament natural, sobretot tenint en compte el paper preponderant que exercirem en aquells fets.

Ara bé. Si trobem natural el fet en si, no hi trobem tant les conseqüències que en determinats elements ha reportat pel que respecta a la seva posició d'avui.

Es l'ordre genèric que, dintre d'una col·lectivitat o partit polític, sigui elemental tenir en compte en l'actuació política, dintre del marc del mateix, la fidelitat absoluta als principis que la informen. No creiem que hi hagi ningú que ens ho discuteixi.

Es de tota evidència que si algú no se sent interpretat pel programa que dona vida a aquell partit, no hi ingressa o se'n dona de baixa.

I bé; en els principis del partit al qual avui pertanyem, n'hi ha uns —mantes vegades remarcats en aquestes pàgines— que dicten les normes a seguir en la qüestió nacional catalana. Són categòrics. Són una afirmació absoluta del fet diferencial de Catalunya. Es fa imprescindible, per tant, que els que militen a l'Esquerra se sentin nacionalistes.

Característica que el nostre esperit liberal ens obliga a disculpar en aquells elements veterans que, a conseqüència del caire social que prengué el catalanisme polític durant molts anys, els feu confondre aquest sentiment amb la classe que feia veure que el defensava.

Ah! Però no ho dispensem a aquells que amb anterioritat al moviment d'octubre i fins en el propi dia 6, varen pertànyer a les Joventuts d'Esquerra ESTAT CATALA. A aquells elements que fins aquell dia tingueren càrrecs directius dintre de la nostra organització. No hi creiem en la seva posició d'avui. No ho poden ésser de federals. No les poden sentir les conviccions i tàctiques d'una política federal. Ells saben prou bé les diferències, els abims, que existeixen entre els principis nacionalistes i els federals.

Just és que s'acceptin, — el patriotisme ens hi pot obligar, — en determinats moments els avantatges que pugui reportar per a la nostra terra el moviment federal peninsular. Però mai com a principi, sempre com a tàctica. No pot significar de cap manera, l'oblit dels ideals suprems de caràcter nacionalista.

No compremem, doncs, la seva posició. Si són nacionalistes, és impossible que se sentin interpretats. Ens dol, sincerament ho diem, la seva actuació. Amb alguns, hi estem lligats per amistat. Es en nom d'aquesta amistat que els invitem a comparèixer davant del Congrés proper de les Joventuts. Que responguin de la seva actuació. Aquest és el seu deure.

I si democràticament, l'Assemblea sobirana adopta posicions contràries al seu pensament tàctic, ah! aleshores, que facin honor a la seva convicció de demòcrates.

No s'és d'un partit o d'una organització, pels dirigents que fixen la pauta del moment, no, sinó pels principis que li donen vida. No ens cansarem de repetir-ho.

LLIBERT SALESAS

**Contra el feixisme!
Contra l'imperialisme!
Per una unitat d'acció nacional i obrerista!
Per una República Catalana!
Assistiu tots al Congrés de la Joventut
d'E. Estat Català!**

Nacionalisme burgès i nacionalisme proletari

Ha estat a través de la seva actuació de molt temps ençà que hem pogut veure la manca de sentiment nacionalista en les organitzacions eminentment burgeses de la nostra terra. No volem pas referir-nos a aquests burgesos catalans que, oblidant per complet els seus sentiments nacionals, van a engruixir, com a vulgars traïdors a la Pàtria, les organitzacions forasteres tot fent una propaganda interna contra les reivindicacions catalanes. No! d'aquests catalans renegats no val la pena de parlar-ne, car la seva actuació diu molt bé la seva manera d'ésser i no dona lloc a dubtes sobre el que cal esperar d'ells; però hi ha una part de la burgesia catalana que pretèn donar patents de nacionalisme i que malgrat això són tan indignes com els altres. Es d'aquests dels que volen parlar.

La burgesia catalana, eminentment oportunista, ha volgut donar-se a sí mateixa l'exclusivitat del moviment nacionalista, quan la seva actuació ha estat un seguit de traïdories i claudicacions. En els moments àlgids de la seva vida política, s'ha titolat deixeble de les doctrines nacionalistes, quan no ha fet res més que embrutar el nom dels mestres del catalanisme, avantposant el seu materialisme burgès al sentiment nacionalista.

La burgesia catalana, tot sovint parla de patriotisme, mentre paga sous mesquins i condemna al pacte de la fam a obrers compatriotes d'ella; col·labora en governs forasters que neguen la nostra raó d'ésser i ens regategen les nostres minses llibertats; ens parla de revolució nacional sense sentir-la,

anant després a Madrid a prestar suport al govern espanyol que ens oprimeix i, per últim, permet que l'opressor dicti lleis que ultratgen els nostres sentiments d'homes i de catalans.

La realitat ens demostra, doncs, que el moviment nacionalista, en mans de la burgesia, és condemnat al fracàs, car els burgesos catalans confonen la Pàtria amb el patrimoni.

Es doncs a nosaltres —obriers catalans— que ens toca portar a terme l'alliberament de Catalunya sota un signe de justícia social. Per a nosaltres la revolució social ha d'anar acompanyada amb la revolució nacional, car no pot haver-hi justícia social sense justícia nacional. És per això que la burgesia catalana fa el buit al problema nacional, perquè comprèn que aquest forma una part de la revolució proletària que abatrà per sempre més aquest estat de coses injust i caduc.

Es així, amb un sentit de doble llibertat, —nacional i social,— que la nostra organització camina vers un demà millor on no hi haurà ni opressors ni oprimits, ni explotadors ni explotats i on la Justícia serà per damunt de tot. Solament així, alliberant la col·lectivitat al mateix temps que l'individu serà possible la veritable germanor proletària.

Per arribar a la consecució del nostre ideal sabem que hem de passar per un camí de prova i de sacrifici, però no ens importa si sabem que el triomf solament ha d'ésser nostre. L'estel de la nostra bandera, crida a tots els obrers catalans a engruixir els nostres rengles per tal de formar tots junts l'exèrcit alliberador de Catalunya.

ANTONI CUBERES

On és la imparcialitat?...

Aquest és el títol que encapçala el comentari de «La Humanitat» del dia 18 del mes actual, del qual reproduïm el fragment que segueix:

«Diverses vegades havíem intentat sortir al pas de la pretesa objectivitat amb què el redactor de «La Vanguardia» a Madrid comenta l'actualitat política de la Capital de la República.

En tot moment hauria estat de sobres justificat el nostre comentari, però el to perfidiós i manifestament subjectiu amb què està redactada la nota política que l'esmentat diari publica en la seva edició d'ahir, ens ha decidit a escriure aquestes ratlles. Ignorem si aquesta orientació obeeix a un criteri assenyalat des de les altes esferes del periòdic, o bé si respon al sentir personal del redactor. En un i altre cas, cal posar de relleu la labor obertament reaccionària que s'està desenrotllant des de l'esmentada secció... etc. etc.»

Posem de relleu aquest text de «La Humanitat» per a demostrar que el seu procedir no és ni més ni menys que el del redactor polític de la «La Vanguardia» a Madrid.

Manta vegada hem sortit al pas des de les planes d'aquest periòdic del confusionsme que ha creat «La Humanitat» respecte de la Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA.

Tot i essent la Joventut Oficial d'Esquer-

ra Republicana de Catalunya, segons declaració feta pel Directori Provisional, declaració que creiem que fou feta amb la màxima sinceritat que el cas requereix, al poble de Catalunya després dels fets gloriosos d'Octubre, ens havem trobat que en l'esmentat diari pel que es veu s'ha donat la consigna de suprimir el nom d'ESTAT CATALA, nom que internacionalitzà Catalunya per obra i gràcia del venerable i immortal Francesc Macià, i així veiem com en actes oficials, en actes públics i en tots els llocs on ha assistit la Joventut d'ESTAT CATALA, «La Humanitat» ha canviat el nom per Joventuts d'Esquerra Republicana, de la mateixa manera que el redactor de «La Vanguardia» a Madrid tergiversa les notes polítiques pels fins que li són convenients. Es per això que no compremem el perquè aquests senyors es queixen que un redactor d'un diari reaccionari tingui perfídia en tergiversar les coses si els que escriuen en un diari demòcrata (?) pel que respecta a la nostra Organització, ho estan fent cada dia.

Coneixem el diari «La Vanguardia» com també La Humanitat, i també els seus defectes. Nosaltres solament els diferenciem per ésser escrits l'un en espanyol i l'altre en català.

PEP

AMNISTIA

L'amnistia no fou una gràcia. Fou una reparació deguda als homes que si s'aixecaren en acíut violenta contra un estat de coses denigrant, fou perquè era l'única sortida possible davant d'una situació imposada per un sector que detentava els ressorts del poder públic, pretenent desvirtuar les essències de la democràcia republicana.

I aquests homes que, si tingueren equivocacions en la seva primera etapa de govern, mereixen que se'ls tingui en compte el seu sacrifici al desprendre's de tot per a defensar les essències de la República que es donà el poble en el memorable abril del 1931, deuen comprendre que no foren ells sols les úniques víctimes del bienni negre.

Queden a les presons molts altres que hi foren arrossegats per les circumstàncies de l'ambient, els qui no ho foren per venjances personals. Si fem balanç del segon bienni, ens trobem amb la persecució de les classes proletàries i esquerristes, amb el tancament sistemàtic de fàbriques i tallers i, com a conseqüència el llançament a la desesperació i a la misèria de milers de cases proletàries.

I, si per a resoldre la situació col·lectiva, no hi va haver més remei que prescindir de la legalitat, ¿què direm dels que, acorralats per la situació econòmica, no tingueren més remei que llançar-se per l'únic camí que en la màxima desesperació, mancats del més necessari, els quedava per a complir el precepte fonamental del dret a l'existència?

No, no poden oblidar la dura lliçó els homes que a les presons han conviscut amb els delinqüents dits «comuns».

No poden oblidar els tràgics quadres que

han presenciat a les presons. No poden oblidar el tràgic desconsol del presidari que es veu a presidir per no poder disposar a temps de la quantitat necessària per a «untar» a un funcionari judicial, o la desesperació i rancúria que s'acumula en l'ésser que, víctima d'una arbitrarietat policíaca o judicial, veu que no hi canvi de situació que rectifiqui o alleugeri la seva desgràcia immerescuda.

Que no es parli tampoc de revisió de processos ni d'altres fórmules per l'estil, ja que, ho sabem per experiència, quan un funcionari vol cometre una arbitrarietat procura donar-li a aquesta una aparença legal.

Vosaltres, el depositaris de la confiança del poble, vosaltres els ex-presidaris, penseu; ¿fóra just que una vegada reconeguda l'antijuridicitat de les mides dictades pels usurpadors del poder reconeguéssin tan sols la part d'aquestes mides que us atanyen i en mantindreu d'altres pel sol fet de que no us afecten a vosaltres?

Per a rectificar, per a guarir en el possible els perjudicis irrogats a tants com a les presons ibèriques compleixen condemna arbitràriament imposada per les autoritats faccioses, per a donar probabilitats de redempció als que caigueren empesos per una situació anòmala s'imposa la concessió d'un ampli indult a tots els dits «delictes comuns» sense excepció.

Recordeu el novembre del 1933 per a què us serveixi de lliçó. Penseu que dintre de pos temps tindrem que comparèixer davant del poble, en les properes eleccions municipals, i sobre tot penseu que a les presons no hi ha més homes de dreta que els encarregats de guardar-les i administrar-les.

A molts centres d'Esquerra hi ha la consigna: ESTAT CATALA combatre'l a mort.

Nosaltres, però, no temem res ni ningú. Tot el mal que ens havien de fer ja ens l'han fet.

Però ara que l'organització ha reprès d'una manera decidida la seva marxa ascendent, farem veure als nostres "enemics" qui som i del què és capaç una Joventut noble i decidida.

Feixisme!

Les insensates provocacions que les dretes feixistes i monàrquiques portaven a cap després del 16 de febrer, creient potser que aquell dia no havia passat res i que encara governava la tirania straperlista i vaticana, ha portat com ha conseqüència lògica, encara que una mica massa tard, potser, que el govern espanyol es decidís a actuar amb mà relativament dura contra els senyoretz pistolers de la F. E. i de les JAPS., i també contra els militars que, fent de paràsits i cobrant unes pessetes que no guanyen, es dediquen a ensinistrar els joves feixistes militarment.

Des d'aquest mateix setmanari, i no fa pas gaires setmanes, demanàvem al govern espanyol que s'actués ferm contra aquests perturbadors. Era l'única cosa que podíem fer. L'Ordre públic no estava, ni està encara, retraspasat a Catalunya, i no podíem demanar més que això contra aquests subjectes que a Catalunya i, naturalment, a Barcelona, malgrat saber que ací no hi tenen el més petit ambient favorable es dedicaven a provocar els catalans sense voler recordar que ací no ens fan la més petita falta i que si tan malament es troben a la nostra terra poden marxar-ne amb la seguretat absoluta que no ens sabrà gens de greu el que ho facin, ja que, així, potser ens estalviaran l'haver-los de «facturar».

Déiem que s'ha trigat massa en fer aquestes lleis repressives contra els criminals feixistes i ho sostenim. Ha calgut que caiguessin sota les bales diversos ciutadans per a decidir el govern espanyol a actuar contra els feixistes. Per una democràcia mal entesa s'han tingut consideracions envers aquesta gent que ni la mereixen ni la poden arribar mai a comprendre. Han assassinat obrers, magistrats, i agents de policia. Han fet esclatar bombes als domicilis de personalitats destacades en la política esquerrana espanyola. Han fet objecte d'agressions i d'intent d'agressió a altres persones. Massa tard, evidentment, s'ha començat a proce-

dir en contra d'ells. Però malgrat això, si s'aplica tot el pes del Codi damunt dels feixistes, potser s'arribi a temps.

★

Hem dit més amunt que a Catalunya també hem gaudit de les provocacions feixistes. Efectivament: en l'època de màxim esplendor de l'eufòria governamental de lliguers i radicals, era venut a la Rambla un libel indecent titolat «Presente!». Els venedors anaven protegits per antics pistolers dels Sindicats Lliures, amb una mà a la butxaca i una pistola dintre de la mà. El ciutadà que no podia contenir-se els nervis i protestava era immediatament voltat i apallissat sota els esguards entendiats dels guàrdies i altres agents de l'autoritat. A la Plaça de la Universitat es venia, o almenys s'intentava vendre, un altre setmanari titolat «Arriba!», amb crits allusius al separatisme i als catalans. Les col·lisions entre transeünts i estudiants contra els de F. E., estaven a l'ordre del dia. I així arribava el 16 de febrer. Els primers dies els feixistes no gosaven sortir. Però després, veient que no se'ls havia donat encara el que es mereixien, tornaren a provocar, amb inconsciència suïcida, els nacionalistes i els obrers. Un bon dia, però, uns militants de partits nacionalistes i obrers i estudiants apallissaven copiosament els «pollos pera» feixistes al carrer d'Aribau i n'eren detinguts uns quants. Després d'allò s'acabava el matonisme feixista al carrer. De què no ressorteixi ens en cuidarem nosaltres, catalans, que sabem que el triomf del feixisme a Espanya representaria l'arrabassament total de la llibertat que tenim. Per això el feixisme ens trobarà sempre enfront d'ell. Perquè estimem massa la nostra terra per veure-la esclavitzada pels assassins covards de la Falange Española, de la JAP, o de Renovación.

F. J. ZAMORANO

Depuració i responsabilitat

Cal actuar amb energia

En edicions anteriors del nostre setmanari, exposàrem una sèrie de fets i una sèrie d'actius de gent que està dins dels nostres primers organismes oficials. Cap dels nostres arguments en contra de determinades persones, arribistes cent per cent i indesitjables en extrem, ha estat contradit en el més mínim. Nosaltres, conscients de la tasca enorme que pesa damunt dels qui dirigeixen els destins de la pàtria, creguérem oportú estar uns dies sense tornar a tocar el tema de la depuració i responsabilitats de la burocràcia oficial, esperant que el Govern de la Generalitat faria justícia, una justícia exemplar envers els traïdors i arribistes de totes hores. Per desgràcia no ha estat així. Per desgràcia els nostres governants han cregut més oportú anar passant dies i més dies i que aquest problema, de vital importància per a una bona marxa del règim autònom que avui tenim instaurat, quedés, com vulgarment es diu, sobre la taula perquè no era convenient arreglar alguna de les coses fetes pels gestors i militars...

I hem deixat passar unes setmanes sense dir ni una paraula. A més, la tasca de preparació per al Congrés no ens havia deixat prou temps per tal de dedicar l'atenció necessària i que es mereix aquest problema eminentment social i de justícia nacional catalana. En aquestes setmanes han arribat al nostre poder una pila de notes que ens adrecen companys estimadíssims demanant-nos, i exigint-nos gairebé, que continuem la nostra campanya en pro de la catalanització i depuració dels òrgans de poder de la Catalunya autònoma. I nosaltres no volem ni podem de cap de les maneres deixar sense contesta, deixar sense complaure, a tots aquells companys, a tots aquells militants de les Joventuts d'Esquerra ESTAT CATALA que, dins de la Generalitat, treballen, incansablement, per Catalunya i per l'organització.

★

Déiem, en un dels comentaris anteriors, que cal netejar d'una manera seriosa, d'una manera radical, el burocratisme del nostre primer organisme autònom. Donàvem noms i explicàvem actituds de senyors que, emparant-se en la illegalitat manifesta del període comprès entre el 6 d'octubre del 1934 i el 16 de febrer del 1936, havien fet tots els papers de l'auca a l'efecte de logar uns augmentos de sou o guanyar unes posicions superiors a les que tenien en l'època anterior a la revolució d'octubre.

Explicàvem els senyors que aprofitant-se de la seva amistat amb militars o gestors es feren fer nomenaments o bé es posaren a les ordres incondicionals dels dictadors d'opereta, que va patir durant aquell temps Catalunya, per tal que parents seus adquirissin càrrecs un xic importants. Parlàvem, d'aquells que, a totes hores, a tots els moments, han fet el joc als straperlistes i usurpadors de l'autonomia i dels òrgans de poder de la pàtria Catalana, i que, després del setze de febrer, han continuat en els seus càrrecs, els mateixos càrrecs dels quals, indirectament però d'una manera ben palesa, els en foragità el poble el dia 16 de febrer...

De tot això parlarem en comentaris anteriors. El Govern de la Generalitat de Catalunya, integrat per homes que s'han pas-

sat setze mesos a la presó pel delictes de proclamar l'ESTAT CATALA, la nit del 6 d'octubre, creiem nosaltres que hauria fet quelcom en materia de sanejament i depuració que ha estat demanada per tothom però que no s'atreveixen a afrontar els dirigents de la Catalunya autònoma.

Hi ha una pila de senyors als quals s'havia d'obrir expedient, als quals s'ha d'obrir expedient. Hi ha el que fou nomenat Secretari General de la Generalitat, senyor Cunill, que, segons els nostres informes, continua encara al mateix despatx i cobrant el mateix... Hi ha el Cap del Departament de Treball, senyor Asensio, home que tots els funcionaris del departament han demanat que fos destituït, i que encara és al mateix lloc. Hi ha l'ex-Cap de Cerimonia i Majordomia senyor RUBI, «l'enemic públic n.º 1 de la legalitat» que malgrat haver estat tret del lloc on estava «per un soviets de funcionaris», continua tant tranquil·let a Presidència amb els mateixos havers que abans i, si és possible, amb més consideracions que mai. Hi ha, i no acabarem mai, una llarga pila de senyors que es significaren enormement durant el temps que les forces nacionalistes i obreres havien d'actuar en la clandestinitat, com a militaristes i antidemòcrates per excel·lència i que avui, com aquell que res, estan, ENCARA, mangonejant les cireres dins de l'històric Palau de la Generalitat de Catalunya.

Es davant de tot això que avui, des d'aquestes columnes, des d'aquest setmanari portant-veu de la Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA, part integrant del nostre Partit, Esquerra Republicana de Catalunya, aixequem la nostra veu i, unint-la amb la de tots els funcionaris dignes que volen la dignificació del nostre primer organisme autònom, demanem al Govern de Catalunya, demanem als homes que han estat a la presó per l'ideal, que pensin una mica en els que, durant el temps que ells patien humiliacions sense claudicar, traïen el seu credo polític i es passaven amb armes i bagatges a l'enemic simbolitzat pels militars ensenyorejats de la Generalitat o bé els gestors lerrouxistes i lliguers que durant un any han usdefruit les regnes del poder de la Pàtria Catalana. Que pensin en aquests i que pensin també en aquells que durant la clandestinitat lluitaven per Catalunya i pels empresonats i exiliats, pels germans que, lluny de Catalunya, esperaven l'hora del retorn a la Pàtria enyorada...

Que pensin en tot això i que actuïn en justícia. Es això el que demanen els funcionaris dignes. Es això el que demanem nosaltres. Governants de Catalunya: Feu el que us demana el proletariat de la Generalitat, compliu el programa que defensàreu des de la presó, feu la llei que es mereixen els traïdors i arribistes. Feu-ho i la Joventut, i el partit, i Catalunya tota, la Catalunya liberal, esquerrana, nacionalista, proletària us aplaudirà sense reserves i us posarà al lloc que llavors us mereixeu.

Sabreu, voldreu fer-ho? Ho dubtem, però ho desitgem. Que la nostra pregunta pugui contestar-se amb un si ben estentori, amb un si gloriós i Catalunya i el proletariat sabran que compliu amb el vostre deure.

PERE MORA

El sistema del mecanisme no marxa

Estem en un període àlgid del temor per part dels estadistes polítics en general. Els afers, tan diversos, s'agreugen de tal forma que hom preveu la ruptura del dèbil filet que aguanta l'equilibri tradicional i aparent del sistema creat.

Si donem una breu mirada a l'escenari internacional, veurem comèdies veritablement dramàtiques. Perspectives completament anti-humanes. Tot assenyala derrumbar-se. Les fàbriques de material bel·lic treballen frenèticament. Les nacions es rearmen amb acceleració inaudita. Creació de cossos d'exèrcit que havien estat dissolts. A França l'Estat intervé la producció de les fàbriques de motors explosius. Turquia demana rearmar els Dardanel·ls. Anglaterra accelera l'augment de l'aviació de combat i altres aparells bèl·lics. Polònia, Estats Units, Japó, Alemanya, etc. etc., fan esforços extraordinaris per a proveir-se d'aparells mortífers i matèries destructives. I tot això que tant odi causa a les masses treballadores s'ha fet al mig d'una Societat de Nacions que encara hi forma en quadre una comissió que, per a escarni, es diu del Desarmament. Una Societat de Nacions que es constituï per a impedir la guerra i, en últim extrem, imposar la pau. Es molt bonic i respectable l'intent de tal realització, d'un organisme com l'esmentat. Però el que passa és que en el transcurs de la seva existència ha permès tres guerres i la violació dels tractats de Versalles i de Locarno; la guerra del Chaco; la intrmissió armada de l'imperialisme nipó a la Xina amb tot un informe que es va fer i fou enviat a la S. de N. dintre d'un bagul de roba bruta i que, a la fi, degué anar a parar a les escombraries; la guerra Italo-Etiòpica amb tot el corresponent espectacularisme per part dels membres que componen la més alta magis-

tratura dels organismes internacionals; per últim — per ara — el rearmament d'Alemanya passant-se, el capítol V del tractat de Locarno, per sota les soles de les sabates d'Hitler...

Davant d'aquest quadre ajuntat, com és molt natural, ha caigut en tal descrèdit que les capes més populars no s'ho poden prendre seriosament i, clar, els comentaris en dedueixen un resultat i és que l'organisme assenyalat és un moble complicadíssim i que porta una despesa exorbitant que en definitiva no serveix per a res.

En un pla internacional, la llei i l'ordre són vulnerats amb totes les conseqüències pels que en els seus respectius països el pregonen i el presenten com a cosa immaculada. Això per una part, per altra part, els que més interessats estan en fer sostenir aquest ordre es troben en un laberint burocràtic ple de contradiccions que els priva de pesarse d'acord i prendre una actitud satisfactòria per aquelles capes que res de benefici, sinó al contrari, ens reporta la guerra. Per tant, els assaigs de guerra continuen mentre es fa la preparació bèl·lica general a la fi d'una intervenció armada mundial.

L'anàlisi concret que de tot això se'n desprèn és: El sistema capitalista es troba dins la fase de la seva descomposició puix que el seu engranatge feixuc, burocràtic i rutinari incapacita els seus representants de donar solució a infinitat de problemes de caràcter divers. El primer, el més important, és el de caràcter econòmic-social. Aquest, és el que absorbeix més contingent de països amb un exèrcit total de 41 milions de parats forçosos. El segon, al meu concepte, és el de l'alliberament dels pobles oprimits; aquest interessa a milions i milions de nacionalistes que lluiten per a assolir la seva llibertat: Índia, Indoxina, Xina, Egipte, etc., en el que la península Ibèrica hi té la seva part molt crescuda i que és necessari la consolidació amb tots els que senten aquestes necessitats a l'ensens que un lligam primerament de caràcter nacional, del que sentiríem les primeres bases per a fer un lligam de mutu ajut amb caràcter internacional. Seria importantíssima una realització com l'assenyalada i molt més quan la fase del nacionalisme, tant en un sentit particular com en general, ha entrat en una època revolucionària de la que nosaltres hem d'èsser la vanguarda més decidida, la més abnegada, la més preparada.

CLAR

Contra el feixisme, contra la guerra i contra tota mena d'imperialismes, la Joventut d'E. ESTAT CATALA està al costat de les masses proletàries.

Tots junts, hem d'enderrocar l'enemic comú: la reacció!

SOCORS ROIG INTERNACIONAL

La Secció Catalana del S. R. I. comunica a tots els antifeixistes i a totes les organitzacions polítiques, sindicals, culturals, etc... populars de Catalunya, que ha obert el seu estatge social al carrer de Fivaller (entrada pel Passatge del Crèdit, núm. 1 - Pral.) on podran adreçar-se per correspondència i personalment tots els dies de tres a nou de la tarda, tots aquells que desitgin comunicar amb el Socors Roig Internacional i s'interessin pel que atany a la solidaritat en els seus diferents aspectes.

Congrés de la Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA

Del 16 al 23 de maig

El Comitè Organitzador del Congrés, seguint les seves tasques, ha cregut convenient obrir una TRIBUNA LLIURE entre els militants d'ESTAT CATALA, per tal que amb

les seves suggerències pugin fer més planes les tasques d'aquest Comitè sobre els diversos temes a tractar en dit Congrés. Per tant, a fi d'orientar l'opinió naciona-

lista i proletària i determinar concretament els objectius del futur ESTAT CATALA, com a resultat del proper Congrés, esperonem a la Joventut activa de l'organització per a que amb les seves iniciatives sobre els aspectes Social, Agrari, Econòmic, Religios, Polític, Cultural, etc., i particularment el Nacional,

intervinguin en aquesta Tribuna, que ha d'ésser rectora de l'orientació futura d'ESTAT CATALA.

Aquestes suggerències s'han de trametre a la redacció del periòdic, Portaferri, 15 Barcelona.

TRIBUNA LLIURE

Posició Nacional Revolucionària

Els fets esdevinguts el mes d'octubre del 1934 a la nostra Pàtria, han de servir amb la seva tràgica i alligadora experiència per a rectificar i modificar els principis revolucionaris que informaren fins aquella data l'actuació de la Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA, o puntualitzar si es ratifiquen per a aclarir-los i concretar-los.

ESTAT CATALA, en el Congrés que s'acosta, ha de plasmar en solucions harmòniques i precises, la seva posició enfront de tots els problemes vitals plantejats a la nostra terra. Ha de fixar clarament quina és la fita màxima a què, en la solució de cada problema, ha d'arribar i lluitarà per aconseguir.

Cada dia es fa més necessària en el camp polític de la nostra terra una delimitació clara de les forces d'idearis que han d'ésser forçosament oposats. S'ha de plantejar sense subterfugis la lluita entre dues posicions—dos conductes es podria dir— que d'ençà de les jornades revolucionàries d'Octubre ja es va perfilant a tota la Península Ibèrica. A un costat els que, conseqüents amb l'ideal (que els féu agafar un fusell en aquella data), no volen vendre a cap preu i mantenen íntegrament aquella posició revolucionària. A l'altre costat, enfront dels primers, els que han traïdonat els seus ideals nacionals i socials que un dia no sapigueren defensar en trobar-se cara a cara amb l'enemic, però que més tard es valgueren d'ells per a reivindicar-se i reconquerir unes posicions perdudes per la seva covardia i per la desconfiança tinguda en les forces revolucionàries catalanes. O sigui la posició, ara, clarament contrarevolucionària.

La tria no es presenta dubtosa. Entre la dignitat i la hipocresia. Entre la conseqüència en l'ideal i la traïció, ningú no pot vacillar. La història empeny a ESTAT CATALA. En ésser creada, ho fou en un període revolucionari i com a força de xoc i d'avançada. Avui, després de tants anys, els motius que obligaren la seva sortida a la lluita no han pas desaparegut, ben al contrari. El sentiment nacionalista és perseguit, la bandera estellada proscrita per una policia que no és catalana, el firmament polític espanyol al que ens trobem lligats, per més que ens pesi, es presenta sota uns pressagis confusos i imprecisables. Un feixisme que avança d'una manera brutal sota el nom de nacional-sindicalisme, mascareta per a atreure la massa més baixa del proletariat espanyol. I un socialisme que, en l'apogeu de la seva força, fa esforços gegantins i desesperats per tal d'avançar vers la seva fita. ¿Què ha de fer ESTAT CATALA enfront d'aquest panorama? ¿Quin és el deure? ¿Ha de deixar de banda la seva tàctica revolucionària i la seva organització, com es pretèn per certes personalitats de dins mateix del partit, per a transformar-se en una joventut dedicada solament a fer esport i cultura?, o pel contrari, ¿ha de ratificar-se i afermar-se en una posició nacional revolucionària, que és l'única profitosa i apropiada a les circumstàncies actuals?

La Joventut d'E. ESTAT CATALA si no vol traïr la seva història, i negar-se a si mateixa, ha d'adoptar aquesta última posició i situar-se al costat de les forces revolucionàries i proletàries catalanes, i enfront de la hipocresia i de la traïció, enfront de la contrarevolució nacional i social, sigui de dreta, sigui d'esquerra.

A més, en aquests moments en què sembla que s'intentí desvirtuar i desfigurar la doctrina nacionalista i la posició sempre revolucionària del que fou el cabdill de la Joventut d'E. ESTAT CATALA, En Francesc

Macià, ESTAT CATALA té el deure ineludible de sortir al pas d'aquesta maniobra que s'intenta fer i dir d'una manera que no admeti lloc a dubtes ni equívocs de cap mena, que fa seva, amb totes les seves conseqüències, aquesta doctrina nacionalista radical amb tota la puresa mantinguda al llarg de les lluites tingudes contra la Dictadura, amb les ensenyances i experiències apreses a costa de molts sacrificis durant els últims anys i en el darrer aixecament nacionalista d'Octubre. ESTAT CATALA ha de reivindicar la figura excelsa de Francesc Macià, però tal com fou, tal com pensava, tal com sentia. Ha de reivindicar la memòria per l'ideal suprem de tota la seva vida de lluita i de sacrificis, posada generosament sols al servei de Catalunya i de la seva llibertat. ESTAT CATALA en el Congrés que s'acosta s'ha de juramentat a què la lluita que Ell deixà inacabada, a què la bandera que les seves mans fredes ja no poden tremolar al vent, la portarà endavant fins al triomf definitiu. S'ha de dir també que tot aquell que intenti traïr o tergiversar el testament polític del que fou President de la República Catalana, no ho farà pas impunement i ESTAT CATALA el castigarà per considerar-lo un enemic de Catalunya.

La Joventut d'E. ESTAT CATALA, al reivindicar la memòria de la figura de Francesc Macià, reivindica també la seva doctrina nacionalista i, d'acord amb ella, ha de fixar i concretar la seva posició nacional revolucionària i començar, sense confusions ni desfallecences, d'una manera continuada i persistent, en primer lloc la preparació i organització d'aquesta revolució nacionalista concretada en la REPUBLICA CATALANA. I en segon lloc la Joventut d'E. ESTAT CATALA es té constituir en força revolucionària constructiva, elaborant un programa estatal completíssim on es trobin recollits tots els aspectes d'organització social, política, econòmica i administrativa, per a, així, dotar a la fita revolucionària per la que és lluita dels atributs necessaris per a portar a una marxa segura i ascendent, abans i després d'ésser superada.

La Joventut d'E. ESTAT CATALA s'ha de constituir, doncs, en força d'avançada revolucionària i d'acció constructiva i també disciplinada d'una manera fèrria, ja que és sels amb disciplina de ferro i amb una acció constructiva, que triomfaran els ideals revolucionaris.

ESTAT CATALA, sense que això representi, però, una claudicació o un pas enrera, sinó una tàctica, no es té de tancar en un solament estèril i deixar d'intervenir en el moviment polític i social d'actualitat a la nostra terra, sinó que, al contrari, ha d'aprofitar totes les avinenteses i circumstàncies favorables i, també, buscar-les si no es presentessin per tal de transformar en realitats de cada dia les bases i les solucions presentades a cada problema, i compreses en el programa revolucionari constructiu que ha de sortir elaborat del Congrés.

En fi, si ESTAT CATALA afirma en el pròxim Congrés aquesta posició nacional revolucionària, a la vegada que rigorosament intervencionista i constructiva, al mateix temps que seguirà fidelment la doctrina del seu fundador En Francesc Macià, els horitzons polítics de la nostra terra es veuran aclarits i la llibertat absoluta de Catalunya serà desitjada i volguda i, si més no, compresa per la majoria del poble català i entrarà en camins d'ésser una realitat pròxima i palpable.

ENRIC LLISTOSELLA

TRIBUNA LLIURE

*

Com a militant d'ESTAT CATALA i atenent-me a la invitació que el nostre periòdic ens fa a tots els seus membres, em permeto exposar la meua opinió referent al que hauria d'ésser la nostra organització en el sentit NACIONAL.

A ESTAT CATALA, entenc que en aquest aspecte no li cal fer altra cosa que ratificar una vegada més les idees nacionalistes que tant honradament va defensar en tot moment el gloriós Macià, No abandonarem la lluita fins que Catalunya es regeixi per si mateixa, tal com fixen els principis bàsics de l'Esquerra; però nosaltres ens hem de definir ben clarament per tal que no hi hagi confusions que molta gent té interès en sembrar.

Regir-se per si mateixa, vol dir: Que començant per l'Exèrcit, Marina,

Aviació, Monedes etc. etc., sigui totalment organitzada i controlada pel Govern de Catalunya; i per a parlar més clar i per tal que ningú es doni a engany, direm que Catalunya Nació ha de tenir el corresponent Estat a l'igual que altres estats com França, Bèlgica, Luexemburg, Estònia...

També direm que si les necessitats econòmiques, i degut a la proximitat amb els altres estats Ibèrics ens ho exigeixen, estem disposats, i molt ben disposats, a fer una Confederació d'Estats Ibèrics i un lligam amb ells per a totes aquelles coses que no puguin representar una mimva de la nostra Sobirania ni un renunciament als nostres interessos econòmics.

Entenc també que ESTAT CATALA s'ha de declarar amic, i veritable amic, fins al sacrifici, per a ajudar els altres Estats Ibèrics fins que recobrin, també, la seva llibertat retinguda per la reacció espanyola.

CASSIMIR PONS DE TORTOSA

Abaix el feixisme!

Ernst Thaelmann ha fet cinquanta anys. Tots els anti-feixistes, tots els anti-imperialistes han tributat un fervorós homenatge a l'illustre cabdill del proletariat alemany perseguit pels bàrbars feixistes. Thaelmann és un símbol per a tots els homes lliures del món. Les tortures imposades al gran lluitador i a milers d'obers víctimes del feixisme, han d'esperonar els homes d'esperit lliberal a treballar per a l'alliberament de totes les víctimes de tots els feixismes.

Thaelmann va néixer el mes d'abril de 1886. Durant deu anys fou diputat al Reichstag i a les eleccions de 1925 i 1932 fou candidat a la Presidència de la República alemanya. Detingut des del 3 de març de 1933 a la presó de Mvabit, encara no s'ha vist la causa, perquè està mancada de tot fonament judicial. Thaelmann, com Matteotti, com el nostre Llairet, són símbols del martirologi de l'alliberament dels homes. Macià fou també víctima de la caricatura del feixisme espanyol de Primo de Rivera.

Cal acabar amb el feixisme! El feixisme és l'oprobri dels pobles, la degradació de la consciència, el retorn a l'esclavatge! L'exemple s'ha donat darrerament a Madrid. El feixisme és la fera que viu de la sang del poble.

La Joventut d'E. ESTAT CATALA a l'homenajiar a Thaelmann, recorda a totes les víctimes dels feixistes i als màrtirs dels feixistes hispànics simbolitzats amb els noms de Llairet, Seguí, etc.

Abaix el feixisme! Guerra a l'imperialisme! Visca la llibertat dels homes i dels pobles!

PROTESTEM ENERGICAMENT CONTRA EL TERRORISME INICIAT AMB LES DUES BOMBES QUE HAN ESCLATAT. AQUESTS ATENTATS TENEN TOTA LA CARACTERISTICA DE L'ENCETAMENT D'UN PLA TERRORIFIC PER A CREAR UN AMBIENT DE PANIC CONTRA LA NORMALITAT EXISTENT A BARCELONA.

EL PLA TERBOL I CRIMINAL HA COSTAT LA VIDA DE DOS TREBALLADORS. CAL POSAR A LA LLUM ELS MOVILS D'AQUESTS ATENTATS. CAL QUE BARCELONA SAPIGA QUI HI HA DARRERA D'AQUESTS PROFESSIONALS DE LA PERTORBACIO I QUI SON ELS QUE ALENTEN AQUESTES MANIOBRES I LES ENCUBREIXEN. NO ENS VOLDRAN FER CREURE QUE SON FINANÇADES PER L'OR DE MOSCOU.

Propagant la nostra premsa, donareu a conèixer els nostres ideals i enrobustireu la nostra Organització.

ara !!